

ритъ Венелинъ написа и напечата (въ 1829 г.) съ помощта на Погодина, и че Сергей Аксаковъ склонил Руската Академия да даде Венелину помощъ за пътуването му въ България и Румъния.

М. Дриновъ, „Споменъ за Ив. С. Аксаковъ“, Съчинения, т. III стр. 478—480.

„Ролята на славянофилитъ въ нашето образование трѣбва да се изследва... Каквито и да бъдатъ политическите тенденции на тая партия ние сме длъжни да ѝ отдадемъ своята признателностъ за нейното участие въ дѣлото на нашето умствено повдигане и политическо освобождение. За насъ единъ Погодинъ, Самаринъ или Аксаковъ иматъ по-друго значение, отколкото за самитъ руси. Нека и тукъ ни ръководи пълното безпристрастие.

Дръ Ив. Д. Шишмановъ. Наченки отъ руско влияние въ бѣлг. книжнина. „Бѣлг. прегледъ“, г. V, кн 9—10, стр. 133—134,

Годината 1829 остава паметна въ новата българска история съ две събития отъ необикновено значение: едното е появата на Венелинскитъ „Древнѣ и нынѣшнѣ Болгаре“, другото—руско-турската война, приключена съ Одринския миръ. Тѣзи две събития опредѣлятъ въ голѣма степенъ усиления темпъ на българското възраждане. Тѣ влияятъ върху умоветъ и сърдцата на всички будни българи; отъ тѣхъ датува както подемитъ на нашето школно и черковно дѣло, така и въртата въ почестити дни за българското племе.

М. Арнаудовъ.—„1829. Преди сто години“.—Литерат. Новини, бр. 19, 1929 г.

Възраждането на българитъ за новъ духовенъ животъ, проникнатъ вече отъ чувството за народностъ и собствено достоинство, което възраждане почва въ началото на миналия вѣкъ, е тѣсно и многостранно свързано съ руско-българскитъ културни и политически сношения и взаимно опознаване. Тия сношения се явяватъ като последица стъ войнитъ на Русия съ Турция и отъ първитъ изучавания на славянскитъ старини и на историята на славянскитъ народи отъ страна на рускитъ славяноведи и славянолюбци презъ първитъ десетилѣтия на миналия вѣкъ. За тия първи изучавания на славянството читателтъ ще почерпи сведения и поука отъ студията на акад. Вл. А. Францевъ, помѣстена въ тоя сборникъ. Както отъ нея се вижда, особени заслуги въ това отношение има крѣжецтъ славяноведи около мецената графъ Н. П. Румянцевъ, въ който влизали Кеплеаъ (Р. V,